

LBRIS

We know
books

E.B. WHITE

Pânza Charlottei

Ilustrații de Garth Williams,
colorate de Rosemary Wells

Traducere din engleză
de Florin Bican

arthur

Redactori: Florentina Hojbotă, Mădălina Vasile
Tehnoredactor: Angela Ardeleanu
DTP copertă: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WHITE, E.B.

Pânza Charlottei / E.B. White; trad. din engleză de Florin Bican; il.
de Garth Williams. – Ed. a 3-a. – București: Editura Arthur, 2022

ISBN 978-606-086-639-8

I. Bican, Florin (trad.)

II. Williams, Garth (il.)

821.111

E.B. WHITE

Charlotte's Web

Text copyright © 1952 by E.B. White.

Text copyright © renewed 1980 by E.B. White

Illustrations copyright © 1952 by Garth Williams

Illustrations copyright © renewed 1980 by Estate of Garth Williams

Colorizations copyright © 1999 by Estate of Garth Williams

© Editura Arthur, 2022, pentru prezenta ediție

Editura Arthur este un imprint al Grupului Editorial ART

Înainte de micul dejun

— Unde se duce tata cu barda? o întrebă Fern pe mama ei, în timp ce puneau împreună masa pentru micul dejun.

— Până afară, la cocina porcilor, îi răspunse doamna Arable. A fâtat scroafa peste noapte.

— Da' tot nu văd ce nevoie are de bardă, continuă Fern, care nu avea decât opt ani.

— Păi, zise mama, un purceluș s-a născut beteag. E slăbănog și mult mai mic decât ceilalți. N-o să se-aleagă nimic de el. Tata se duce să-i facă de petrecanie.

— Să-i facă *de petrecanie*? izbucni Fern. Adică să-l *omoare*? Doar pentru că-i mai mic decât ceilalți?

Doamna Arable puse pe masă o cană cu smântână.

— Nu țipa, Fern. Tata are dreptate. Probabil purcelușul ăsta o să moară oricum.

Fern dădu la o parte un scaun care-i stătea-n drum și o zbughi afară. Iarba era udă, iar pământul mirosea a primăvară. Până să-l prindă din urmă pe tatăl ei, Fern avea pantofii leoarcă.

— Te rog eu, nu-l omorî, suspină fetița. Nu e drept.

Domnul Arable se opri din drum.

— Fern, îi spuse el cu blândețe, va trebui să înveți să te stăpânești.

— Să mă stăpânesc? țipă Fern. Aici e vorba de viață și de moarte și tu-mi spui să mă *stăpânesc*.

Lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Apucă de coada bărzii cu amândouă mâinile și încercă să i-o smulgă tatălui său.

— Fern, îi spuse domnul Arable. Știu mai bine ca tine cum se cresc porceii. Un purcel beteag o să ne-aducă numai neazuri. Hai, șterge-o de-aici.

— Da' nu-i cinstit, continuă Fern să strige. Doar nu-i vina purcelușului că s-a născut mai mic. Ce, dacă *eu* m-aș fi născut mai mică, m-ai fi omorât și pe mine?

Domnul Arable zâmbi.

— Cum să fac una ca asta? răspunse el, uitându-se cu dragoste la fetița lui. Dar aici e cu totul altă treabă. O fetiță e una, un purceluș slăbănog – alta.

— Eu nu văd nicio deosebire, insistă Fern, fără să-și ia mâinile de pe bardă. Asta-i cea mai mare nedreptate de care-am auzit în viața mea.

Pe chipul lui John Arable se strecură o expresie stranie. Părea că și el e gata să izbucnească în plâns.

— Atunci, bine, spuse el. Întoarce-te-n casă și-o să-ți aduc amărâțul ăla de purcel. O să te las să-l crești cu biberonul, ca pe-un copilaș. Ca să vezi singură cât e de greu să crești un porc.

Când domnul Arable reveni în casă peste o jumătate de oră, ducea sub braț o cutie de carton. Fern era în camera ei, să-și schimbe pantofii. Masa din bucătărie era întinsă pentru micul dejun și mirosea a cafea, șuncă prăjită, a tencuială umedă și a fum de la soba pe lemne.

— Pune-o pe scaun! spuse doamna Arable.

Domnul Arable așeză cutia pe locul lui Fern. Apoi se duse la chiuvetă, se spălă pe mâini și se șterse cu prosopul.

Fern cobora scările agale. Avea ochii roșii de plâns. Când se apropia de locul ei, văzu cutia clătinându-se și auzi un râcâit

dinăuntru. Își privi întrebător tatăl. Ridică apoi capacul. Din cutie o privea purcelușul nou-născut. Era alb. Lumina dimineții i se filtra roz prin urechi.

— E al tău, spuse domnul Arable. A scăpat de o moarte timpurie. Și să mă ierte Domnul pentru prostia pe care am făcut-o.

Fern nu-și mai putea lua ochii de la purcelul pipernicit.

— O, șopti ea. *Uitați-vă* numai la el! E absolut perfect.

Închise cu grijă cutia. Mai întâi își sărută tatăl, apoi se duse să-și sărute mama. Deschise din nou cutia, scoase purcelușul și își lipi obrazul de el. Chiar atunci intră în bucătărie fratele ei, Avery. Băiețelul avea zece ani. Era înarmat până-n dinți. Într-o mână ducea o pușcă cu aer comprimat, în cealaltă avea un pumnal de lemn.

— Ce-i ăla? se interesă el. Ce are Fern acolo?

— Are un musafir la micul dejun, îi spuse doamna Arable. Spală-te pe mâini și pe față, Avery!

— Dă să văd, spuse Avery, lăsând jos pușca. Sărăcia aia-i porc la tine? Frumos exemplar, n-am ce zice. Parcă-i un șobolan alb.

— Spală-te și treci la masă, Avery, îi spuse mama. Într-o juma' de oră trece autobuzul școlii.

— Îmi dai și mie un porc, tată? întrebă Avery.

— Nu! Nu dau porci decât cui se trezește devreme, îl anunță domnul Arable. Fern s-a sculat cu noaptea-n cap, străduindu-se să alunge nedreptatea din lume. Drept recompensă,

s-a ales cu un purceluș. E micuț, nu zic, dar e totuși un porc. Asta ne arată ce se poate întâmpla dacă cineva se trezește la timp. La masă!

Dar Fern nu putea mânca înainte ca purcelușul ei să sugă un pic de lapte. Doamna Arable găsi un biberon și o tetină de cauciuc. Umplu biberonul cu lapte cald, îi fixă tetina la gură și i-l întinse lui Fern.

— Dă-i micul dejun, spuse ea.

În clipa următoare, Fern se așeză pe dușumea într-un colț al bucătăriei cu bebelușul pe genunchi și-l învăța cum să bea din biberon. Purcelul, cât era el de mic, avea poftă de mâncare și nu i-a trebuit mult să prindă mișcarea.

Din șosea se auzi claxonul autobuzului școlii.

— Fugiți! îi îndemnă doamna Arable, luând purcelul din brațele lui Fern și punându-i o gogoasă în mână.

Avery își înșfăcă pușca, pescuind din fugă încă o gogoasă.

Ieșiră în drum alergând și se urcară în autobuz. Fern nici nu-i băga în seamă pe ceilalți copii. Se uita doar pe fereastră, gândindu-se cât de frumoasă e viața și ce norocoasă era ea să poarte singură de grijă unui purceluș. Până să ajungă la școală, Fern deja găsisese un nume pentru noul ei tovarăș – alesese cel mai frumos nume care-i venise în minte.

— Îl cheamă Wilbur, șopti ea, ca pentru sine.

Încă se mai gândea la purcel când învățătoarea o întrebă:

— Fern, care e capitala statului Pennsylvania?

— Wilbur, răspunse Fern, ca prin vis.

Toată clasa începu să chicotească. Fern se făcu roșie ca sfecla.

CAPITOLUL II

Wilbur

Fern ținea la Wilbur ca la ochii din cap. Îi era drag să-l mângâie, să-i dea de mâncare, să-l ducă la culcare. În fiecare dimineață, de cum se trezea, îi încălzea laptele, îi punea bavețica și îi ținea biberonul să sugă. După-amiaza, când autobuzul școlii oprea în fața casei, fetița cobora dintr-un salt și dădea fuga în bucătărie, să-i pregătească purcelului un nou biberon. Îl mai hrănea o dată la cină și apoi, încă o dată, înainte de culcare. Doamna Arable îi dădea și ea un biberon la prânz, în fiecare zi cât Fern era la școală. Lui Wilbur îi plăcea grozav laptele și tare se mai bucura văzând-o pe Fern cum îi încălzește un nou biberon. Dădea să se ridice pe piciorușele dinapoi și se uita la ea cu ochi plini de iubire.

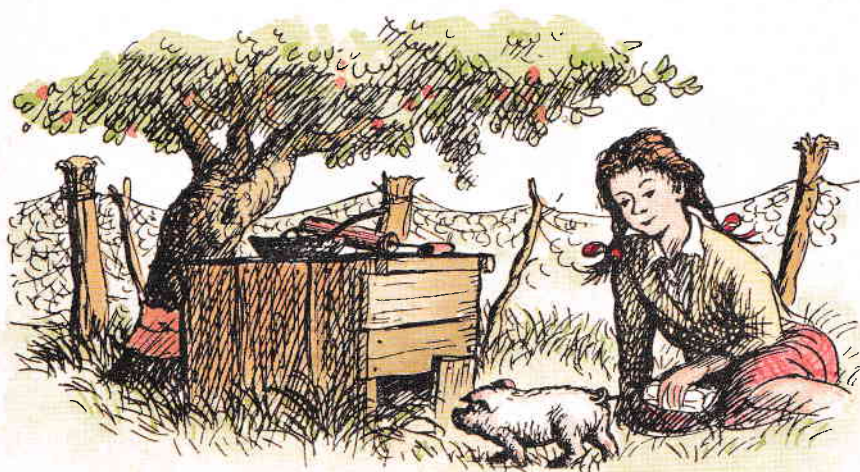
În primele zile, Wilbur a avut voie să locuiască lângă soba din bucătărie, în cutia lui. Apoi, când doamna Arable a început să se plângă, l-au mutat într-o cutie mai mare, în magazia de lemne. Când a împlinit două săptămâni, l-au mutat afară. Înfloreau merii și zilele se făceau tot mai calde. Sub un măr, domnul Arable a făcut un țarc numai pentru Wilbur și a pus

acolo un coteț mare, de lemn, în care a așternut un strat gros de paie. În peretele cotețului a tăiat o deschizătură prin care Wilbur putea intra și ieși în voie.

— N-o să-i fie frig noaptea? a întrebat Fern.

— Nu, i-a spus tatăl ei. Urmărește-l și vezi ce face.

Cu un biberon de lapte la ea, Fern intră în țarc și se așeză la rădăcina mărului. Wilbur dădu fuga la fetiță, iar ea îi ținu biberonul în timp ce sugea. Când termină și ultima picătură de lapte, purcelul grohăi mulțumit și intră în coteț clătânându-se somnoros pe piciorușe. Fern trase cu ochiul în coteț. Wilbur săpa cu râțul în stratul de paie. Curând, făcuse deja un tunel. Se târî în el și dispăru cu totul din vedere, acoperit de paie. Fern nu-și mai încăpea în piele de bucurie. I se luase o piatră de pe inimă văzând că bebelușul ei doarme la căldură.

În fiecare dimineață, după micul dejun, Wilbur o însoțea pe Fern până în drum și aștepta cu ea până la venirea autobuzului. La plecare, Fern îi făcea cu mâna, iar el rămânea uitându-se după autobuz până când dispărea după prima cotitură. Câtă vreme Fern era la școală, Wilbur rămânea închis în țarc. Dar după-amiaza, de îndată ce ajungea acasă, fetița îl scotea de acolo, iar el o urma peste tot. Dacă intra în casă, venea și Wilbur. Dacă urca la etaj, Wilbur aștepta cuminte la picioarele scării să coboare din nou. Dacă mergea să-și plimbe păpușa cu căruciorul, Wilbur umbla după ea. Uneori, în timpul acestor plimbări, Wilbur obosea. Fern îl lua în brațe și-l așeza în cărucior, lângă păpușă, unde tare-i mai plăcea. Iar dacă era grozav de obosit, închidea ochii și adormea sub plăpumioara păpușii. Arăta foarte drăguț cu ochișorii închiși, pentru că avea gene din cale-afară de lungi. Și păpușii i se închideau ochii. Atunci Fern împingea căruciorul cât mai încetșor, ca să nu-și trezească bebelușii.

Într-o după-amiază calduroasă, Fern și Avery și-au pus costumele de baie și s-au dus la râu, să se scalde. Wilbur o urma pe Fern pas cu pas. Când fetița a pășit în apă, Wilbur a intrat după ea. Dar apa i s-a părut destul de rece – prea rece pentru gustul lui. Așa că, pe când cei doi copii înotau, se jucau și se stropeau, Wilbur a rămas să-și facă de lucru în noroiul de la malul pârâului, care era calduț și umed, și încântător de moale și de lipicios.

Fiecare zi era fericită și fiecare noapte era pașnică.